

לצורך מקומו — אסור, שפיר אסור לטלטל את האימוס לצורך מקומו.

אלא לרבא, דאמר: בין לצורך גופו בין לצורך מקומו — מותר, מאי איריא רפוי, אפילו לא רפוי נמי מותר!

ומשינין: באמת לדעת אביי, רבי יהודה מפרש את רבנן הסבורים שהמנעל עצמו אינו מוקצה, והצורך שיהיה המנעל רפוי הוא משום טלטול האימוס, אבל לדעת רבא, הצורך שיהיה המנעל רפוי הוא משום המנעל עצמו, וההיא דרבי יהודה — משום דרבי אליעזר הוא, ומפרש רבי יהודה שרבי אליעזר מודה במנעל רפוי שנגמרה מלאכתו ונחשב כאילו הורידוהו מהאימוס. אבל לפי חכמים המנעל הוא כלי גם כשאינו רפוי ומותר לשומטו, ואין לחוש לטלטול האימוס, מפני שמותר לטלטל כלי שמלאכתו לאיסור לצורך מקומו.

ומסייענין לרבא: דתניא: רבי יהודה אומר משום רבי אליעזר: אם היה רפוי — מותר.

ומקשינן: הניחא לרבא דאמר: דבר שמלאכתו לאיסור בין לצורך גופו בין לצורך מקומו — מותר לטלטלו, שפיר מטלטלים את האימוס, כי נחשב הדבר כטלטול לצורך מקומו, כי ההמנעות מטלטולו מעכבת את ההשתמשות במנעל.

אלא לאביי, דאמר: רק לצורך גופו — מותר, אבל לצורך מקומו — אסור, מאי איכא למימר?

ומשינין: הכא במאי עסקינן — באימוס רפוי, שכאשר שומטים את המנעל ממנו אין צורך לטלטל אותו.

ומסייענין לאביי מברייא: דתניא: רבי יהודה אומר: אם היה האימוס רפוי — מותר.

ומדייקנין: טעמא דמותר — משום דהאימוס רפוי, הא לא רפוי לא, משום טלטול האימוס שהוא כלי שמלאכתו לאיסור.

והשתא מקשינן: הניחא לאביי, דאמר: דבר שמלאכתו לאיסור, לצורך גופו — מותר,

הדרן עלך תולין

של אשה — אסור לטלטל אותו אלא לצורך גופו, כי הוא כלי שמלאכתו לאיסור.

שאסור לאשה לצאת במנעל חדש שלא נסתה ללכת בו, אפשר שאם המנעל שעל האימוס הוא